

gyndt paa sine Arbejder i saa Henseende. Men nu, naar man ved, at Kommissionen er meget langt fremme med sit Arbejde paa Sagen, da man ved — hvad der er oplyst af et Medlem af Kommissionen her under Forhandlingerne forleden Dag —, at der endogsaa er Forslag, positive Forslag fremme i Kommissionen, der danne et Grundlag for Forhandlingerne der, forekommer det mig dog at være et mærkeligt Tidspunkt at søge at tage Arbejdet fra Kommissionen.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mindede om Sygekasseloven og dens Forhistorie. Jeg maa nu sige, at det forekommer mig ikke, at den ærede Ordfører kan hente nogen Støtte herfra for sit Ønske om, at man nu skulde skyde Kommissionen til Side og tage en Opgave fra den, som man havde paalagt den i Henhold til et udtrykkeligt Ønske her fra Tinget. Forholdet er nemlig dette, at Forslag om den anerkendte Sygekasseinstitution blev stillet, efter at en Kommission, der havde siddet i adskillige Aar, meget nøje havde overvejet dette Forhold. Den daværende Regering bragte saa Sagen frem udtrykkelig med den Motivering, at der nu gennem Kommissionens Arbejde var tilvejebragt et saa omhyggeligt Materiale og samlet saa mange Erfaringer, at man mente at kunne bygge derpaa og paa dette Grundlag burde gaa til Opretelse ved Lov af en Institution som de statsanerkendte Sygekasser.

Saa nævnede det ærede Medlem de fri Fattigkasser og mente, at det havde vist sig ved Behandlingen af Forslaget herom, at man ikke havde været saa bange for at gaa til Reformer, selv om de ikke kunde siges at være underbyggede med saa meget Materiale, som ønskeligt kunde være. Men de to Ting kunne jo ikke sammenlignes. Ved Lovforslaget om de fri Fattigkasser var der jo Tale om en Institution, der har virket i mere end 50 Aar, og om hvis statsstøttede Virksomhed man har haft Forslag fremme Aar efter Aar her paa Rigsdagen. Og da man saa endelig gik til at vedtage Loven om Tilskud fra Statens Side til dem, var det jo netop kun efter en nøje Undersøgelse af, hvorledes de fri Fattigkasser virkede, virkede i hver eneste Kommune her i Landet gennem en Aarrække.

Den ærede Ordfører kom i sine Udtalelser med en Bemærkning om, at Kommissionen formentlig skulde bruges, sagde han, af Regeringsflertallet til at standse sociale Reforme. Det var en ganske mærkværdig Udtalelse. Naar i dette høje Ting alle Partier udtale, at Regeringen skal nedsætte en Kommission til at behandle en bestemt Opgave, og Regeringen følger Tinget og gør dette, saa skulde man bagefter kunne komme til Regeringen eller til dem, der have støttet den i dens Virksomhed, og sige at det, at de have fulgt Opfordringen, er et Udtryk for, at de ønske at standse de Reforme, vi fra forskellige Sider ønske løste. Nej, Regeringen er gaaet med til Kommissionens Nedsættelse, netop fordi den i høj Grad ønskede denne Sag fremmet og løst, fordi den anser denne Vej for den letteste og mest fremkommelige. Man maa erindre, at her er Tale om at anvise Arbejderne den Vej, ad hvilken de skulde gaa med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikring med Statens og eventuelt Kommunens Støtte. Men det er klart, at noget saadant kan Staten ikke gaa med til for sit Vedkommende, uden at den kan øvse den finansielle Rækkevidde af, hvad den indlader sig paa, og uden at den navnlig ogsaa er klar over, at den Vej, der anvises Arbejderne, er en Vej, som det er rigtigt for disse at følge, en Vej, de kunne følge med fuld Tryghed for, at naar de gaa den Vej, vil Spørgsmaalet ogsaa blive løst. Ikke mindst af dette Hensyn maa Regeringen i høj Grad ønske denne Sag grundig og nøje overvejet, saaledes at man i nogen Maade kan se, at det er den rigtige Vej, man slaar ind paa, inden man beslutter sig til at lovgive paa dette Omraade.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Poul Rasmusen*): Jeg vil, hvor mærkeligt det end kan lyde, begynde med at takke den højtærede Indenrigsminister for hans Stilling til dette Forslag. Jeg mener i alt Fald at turde sige, at den højtærede Minister ikke stillede sig absolut afvisende overfor Grundtanken i Forslaget. Jeg tror at turde sige, at det fremgaar af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, at han mente, der var en Mulighed for, at der alligevel her var anvist en Vej, ad hvilken Spørgsmaalet kunde løses.